

на змѣна-та дѣкава-тъ главѣ, и за споманъ на сички-тѣ праотцы Христоки по плоть отредени сѣ дѣтѣ-тѣ недѣли предъ рождество, и сѣтна-та слави краткога прадѣда негова Давида и (споредъ мнѣшеніе-то) отца Іосифа и брата Іакова, първаго владика Іерусалимскаго. И неповиннитѣ дѣца не сѣ заборавени, кои-то изби скирѣпный Иродъ, като искаше да убіе Христа. А на вторый-а день на рождество дава църква-та похваля на пресвета Дѣва, майка Божіа, коя-то бѣше ордѣе на наше-то спасеніе.

Преди петъ дена вече настѣпка начало на празникъ-а:

„Слзнице-то, кое-то не застѣда, иде да светне отъ моминскій-а облакъ и да освѣтли сичко-то, кое-то сѣ намѣрка подъ слзнице-то. Да повързамъ да го посрещнемъ съ чисты очи и съ чисты дѣла, и да сѣ приготвимъ съ дѣхъ, да пріймемъ сега онова, кой-то дохожда къмъ свои-тѣ съ чѣдно рождение, да бы насъ, кои-то смы сѣ отдалечели отъ райскій-а животъ, пакъ повърналъ къмъ него; и затока сѣ ражда въ Витлеемъ за любовь-тъ къмъ челоувѣческій-а родъ.“

Богъ слово, кого-то херувими-тѣ носятъ на рамена-та си, като сѣ облече въ тѣло, втели сѣ въ чистѣ утробѣ, и стана челоувѣкъ, и иде на землѣ-тъ да сѣ роди отъ племето Юдово: Светый-а вѣртѣлъ сѣ като най голѣма палата украсява за цара на сичко-то, и асли-тѣ като престолъ съ огненны зрацы, въ кои-то (асли) Дѣва Маріа тѣра